

23ste zondag door jaar A

Mt. 18, 15-20

Met kleine getallen is tegenwoordig niemand nog tevreden. Alles moet “veel” zijn: veel geld, veel eigendom, veel volk, veel vermaak, ... Men wil met grote getallen bewijzen dat men succes heeft, dat men op de goede weg zit. Een pastoor die alles met kleine getallen moet noteren is te beklagen. Sommigen zouden er bijna een minderwaardigheidscomplex van krijgen als de buurtpastoor het heeft over zijn volle kerk en grote collectes. Tegenwoordig zien we alles graag groots, ook als het gaat om kerkelijke zaken. Want wanneer halen we het journaal nog op een min of meer positieve manier? Bij een pausbezoek, een heiligverklaring of de Wereldjongerendagen als er honderdduizenden of miljoenen op de been zijn. Ook de Bijbel doet daar in zekere zin aan mee. Denk aan de wonderbare broodvermenigvuldiging: 5000 mannen, vrouwen en kinderen niet meegerekend; denk aan de Apocalyps: “En ik zag een geweldige menigte die niemand tellen kon, er waren er 144.000 uit alle stammen van Israël” en ook “tienduizend maal tienduizenden dienden Hem”.

Moeten wij dan niet een beetje beschaamd denken aan de kleine aantallen waarmee wij ons in de parochie tevreden moeten stellen? Zo’n 2% kerkbezoek op een normale zondag, een handjevol kinderen en jongeren in de kerk, 10 tot 15 mensen die door de weeks naar de H. Mis komen enz. Met die klachtenlitanie zou ik nog lang kunnen doorgaan. Maar dan zou ik u én mezelf waarschijnlijk met een heel triest gevoel opzadelen.

Bovendien klinkt het in het Evangelie van vandaag heel anders. Het is u misschien opgevallen dat men daar alléén maar spreekt over heel kleine getallen: “onder vier ogen”, “neem één of twee personen mee”, “zeg het aan de gemeenschap”: en die gemeenschap was in die tijd echt niet groot. En verder: “wat twee van u vragen” en “waar twee of drie in mijn naam samenzijn.” Op geen enkele plaats in het Evangelie vindt ge zoveel kleine cijfertjes bij elkaar. Blijkbaar is Jezus niet zo gesteld op grote getallen, en het is ook niet nodig dat plaatselijke kerken zich kunnen beroepen op grote successen of cijfers.

Eigenlijk speelt een mensenleven zich ook altijd af in kleine, hartelijke relaties: in de massa loopt een mens verloren, daar voelt ge u niet direct in thuis. En natuurlijk: kleine groepen hebben ook hun nadeel: al is het alleen maar dat men elkaar dikwijls vanbinnen en vanbuiten kent, met deugden en ondeugden. Maar daarom is het ook niet verwonderlijk dat Jezus hier, als Hij het heeft over de parochies (als ik dat woord hier mag gebruiken), sterk de nadruk legt op de broederlijke vermaning en de vergeving. Blijkbaar zijn dat twee belangrijke zaken binnen een gemeenschap van gelovigen: het sturen en het vergeven (zowel schenken als vragen).

Eigenlijk kunt ge zeggen dat het échte geloven zich altijd voltrekt in het hart van de mens, en dat het leeft van de verborgen werken van barmhartigheid. En

daarom tellen in de gemeenschap van de Kerk ook niet de grote getallen: we zijn geen bedrijf of vereniging, maar een samenzijn van twee of drie in Jezus' naam. "Ubi caritas et amor, Deus ibi est" zegt ons een oud lied: "waar vriendschap heerst en liefde, daar is God", ook al zijn we maar met twee of drie. En het is die stille aanwezigheid van O.L. Heer onder ons welke de diepste reden is waarom we in een parochie toch moedig verder werken, ook al zijn we in vergelijking met vroeger nog maar met een kleine kudde. Amen.

Johan Goris, pastoor